

direkte, om hun synes, at den praksis, som tre kommuner har anvendt, bl.a. København og Kolding, nemlig at skrive direkte ud til hver eneste pensionist og fortælle dem, at de har en rettighed, der ikke bliver udnyttet, er den form for forstærket informationsindsats, eller om det er en annonce i Statstidende – som jeg ikke tror ret mange af dem læser – socialministeren tænker på.

Det er efter min opfattelse helt afgørende, at det er den direkte kommunikation, hvor hver enkelt pensionist får at vide: Du har en pension, der både for de forudgående år og for resten af dit liv vil blive forhøjet, hvis du henvender dig. Det synes jeg er en ganske afgørende information at få ud.

Man kunne jo tænke den modsatte tanke, at en kommune havde et tilgodehavende og udviste samme langmodighed og undlod at henvende sig om det tilgodehavende. Kunne ministeren forestille sig en sådan situation? Og bør vi ikke behandle folk parallelt?

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jo, men årsagen til, at jeg gerne vil tale med Kommunernes Landsforening, inden jeg foretager mig noget, er faktisk, at jeg synes, de med de udtalelser, Vagn Ry Nielsen er kommet med, har udvist meget imødekommenhed. Det er, som om de også er optaget af at få løst det her problem.

Det, jeg synes man skal give kommunerne en chance for, er selv at finde en model, og så må vi jo heller ikke glemme, at nogle kommuner kan have haft en utrolig god praksis på området. De er jo vidende om, hvad dommen går ud på, og hvis man ved, at praksis i kommunen har været, at man faktisk har taget højde for det, dommen kritiserer for, kan det jo godt være, at det er at skyde gråspurve med kanoner at skrive ud til alle kommunens borgere.

Så det, der er vigtigt for mig, er, at vi prøver at få fat i dem, hvor der er en risiko for, at man faktisk har fejlbehandlet i kommunen og der er en gruppe af mennesker, der har krav på at få ændret den afgørelse. Men det kan jo være meget individuelt fra kommune til kommune. Det viser sig jo også ved, at der er tre kommuner, der nu har løst det ved at skrive ud til alle borgere, men jeg er bare bange for, at der er nogle, der skal få falske forhåbninger og tro, at nu kan man få ændret sit pensionsgrundlag og få en højere pension, hvor det egentlig ikke er tilfældet.

Villy Søvndal (SF):

For så igen at komme til biddet: Jeg forstår godt, at socialministeren gerne vil sikre sig, at Kommunernes Landsforening deltager. Det er formentlig fremmende for enhver proces, at begge parter skubber på. Men finder ministeren, at der er andre modeller end at henvende sig til hver enkelt? Altså hvad er overvejelsen? Jeg forstår ikke helt den overvejelse, der hedder, at man kan risikere at give falske forhåbninger.

Det ville jo, når mennesker havde ret til noget, være et udsagn, der ofte ville betyde, at man ikke ville henvende sig, fordi man kunne være bange for, at alle så troede, de havde den ret. Et retssamfund bygger vel på, at folk er præcis informerede om deres rettigheder, og en præcis information er vel at skrive et brev til hver enkelt frem for en avisannonce. Der kunne man vel for alvor frygte, at nogle så antager: Vi har måske også en ret, vi ikke har udnyttet.

Er det ikke et eksempel på en meget præcis kommunikation at skrive et brev ud til hver enkelt, hvor der står: Du har i 5 år modtaget for lidt i pension, du vil resten af dit liv også modtage for lidt i pension, medmindre du henvender dig til en kommune, der så vil omgøre din sag og give dig den ret, du ikke fik før højesteretsdommen?

Jeg forstår ikke den argumentation, at det skulle give falske forhåbninger, hvis man henvender sig direkte til dem, der er blevet snydt.

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jamen det mener jeg nu nok, i og med at det kun berører 20 pct. af den gruppe af førtidspensionister, vi taler om. Det vil så sige, at der er 80 pct., der får et brev, hvor det måske kunne tænkes, at det medfører, at de vil have ombehandlet deres sag, og så fører det ikke til noget resultat. Og det er jo falske forhåbninger, vi dermed giver dem.

For nu at vende tilbage til det, der er fokus, og ikke ende i en diskussion om ordkløveri, synes jeg, at det er helt afgørende, at de, der har krav på at få omgjort deres afgørelse, får den omgjort, men det, jeg lægger op til, er, at vi tager kontakt til KL, og det kan godt ende med, at det så bliver et brev ud til kommunerne, men jeg vil godt have kontakten til KL og høre, hvad de siger, og hvad deres forslag er. Det er såmænd bare det, jeg siger.

KL 13.45

Jeg vil ikke på forhånd pålægge dem noget, for det synes jeg ikke er fremmende for samarbejdet, især ikke, når formanden for KL's social-